

РЕШЕНИЕ

№ 7595

гр. София, 04.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **8366** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.233 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Д. Ю. Б. от [населено място] срещу ЗАПОВЕД рег.№1539 от 22.07.2013г. на Началника на Специализирано полицейско управление /С./-С. към С.-ГДНП-МВР, с което му е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение” за срок от 3 месеца.

По изложените в жалбата доводи, поддържани в съдебно заседание от адв.К. се моли да се уважи жалбата като се отмени заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът –издателят на акта- оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да се отхвърли.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Обжалваната заповед е връчена на 07.08.2013г. като жалбата е депозирана на 14.08.2013г., поради което се прави извода, че е в срок от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществуващото й.

Във връзка с гореизложеното се установява, че с оспорената заповед на Б. е наложено наказание „писмено предупреждение” за срок от 3 месеца по чл.226, ал.1, т.3 от ППЗМВР вр. с чл.224, ал.2 т.1 и т.2 от ЗМВР за това, че на 15.07.2013г. полицай Б., изпълнявайки служебните си задължения по осъществяване на пропускателен режим на обект „Народно събрание” /НС/, е извел проникнало в зоната за сигурност лице от женски пол без да извърши необходимата проверка за установяване на

самоличността- което е в нарушение на чл.61, ал.1 т.4 от ЗМВР и е дисциплинарно нарушение на чл.224, ал.2 т.1 и т.2 от ЗМВР.

Заповедта е издадена от Началник Комисар Б. Т. при Специализирано полицейско управление –Дирекция С.- ГД „НП”-МВР. В писмените бележки на л.31 във връзка с оспорването в жалбата на компетентността - ответникът сочи, че тази длъжност отговаря на изискванията на чл.228 т.4 от ЗМВР, поради което в правомощията на заемащия е да налага дисциплинарни наказания по чл.226 от ЗМВР вкл. и по ал.1 т.2 писмено предупреждение.

Ответникът също е изложил съображенията в писмените бележки, че не е спорно, че в изпълнение на заповед рег.№3-5189 от 12.07.2013г. на директора на ДСПД за 15.07.2013г. са определени 16 служители от С. да изпълняват служебните си задължения вкл. в района на НС. Сочи, че е утвърден план-разстановка рег.№13440, съгласно който при забелязване на съмнителни лица трябва да се извърши проверка за установяване на тяхната самоличност. Твърди, че на служителите, сред които и Б. - е даден инструктаж, удостоверен с подписи под списък. Не се оспорва от ответника, че Б. е поискал да провери документите на лицето от женски пол, но същото е отказало да ги предостави, поради което с помощта на полицаи В. е изведено извън зоната за сигурност, като се твърди, че Б. е използвал физическа сила. Отбелязва се, че съгласно §1, т.4 от ДР на Инструкция за опазване и възстановяване на обществения ред при провеждане на масови мероприятия - се дава дефиниция на зона за сигурност, в която се извършва контрол за достъп т.е има пропускателен режим. Визира се, че влизайки в зоната за сигурност без да има право – за лицето от женски пол Б. е следвало да установи самоличността му. Не е споделено от органа възражението на Б., че действията му мълчаливо са потвърдени от ръководителя на мероприятиято – полицейски инспектор Д. В., който също не е установил самоличността на лицето и същото от двамата е било изведено извън зоната за сигурност. За изложените факти от ответника са били изискани данни от присъствали служители на мероприятиято, поради което са приложените по делото докладни записки вкл. на полицаи Т..

Последната е била разпитана в качеството ѝ на свидетел. Видно от показанията на св.Т. Т. –същата потвърждава констатациите изложени в акта– вкл. че Б. е изисквал лична карта на лицето, но то е отказало да я предостави. Подчертава, че лицето е било уведомено, че е в зона за сигурност и следва да я напусне, но отново лицето е отказало да се подчини, поради което е била хваната за ръката и изведена. Т. пояснява, че да се извърши проверка означава да се поиска лична карта и да се предостави, която ако не се предостави –няма как да се извърши проверката. В процеса на извеждане свидетелката споделя, че се е появил офицер, който в такива случаи разпорежда какво да се направи.

Отделно съдът съобразява, че в жалбата се правят следните доводи: относно правните основания посочени в заповедта- се визира, че чл.228, ал.3 от ЗМВР не съществува. Оспорва се компетентността на дисциплинарно наказващия орган, доколкото това правомощие имат само директорите на дирекции по чл.186, ал1 от ЗМВР, не и началникът на специализираното полицейско управление. Отбелязва се, че чл.226, ал.1 т.3 от ЗМВР има няколко хипотези на дисциплинарно нарушение - небрежност в служебната дейност, забавено или лошо изпълнение на заповед като отделно нито един от изложените факти не кореспондира с тях. Твърди се, че чл.61, чл.1, т.4 от ЗМВР разписва извършването на проверка като правомощие, не и като задължение. Подчертава се, че неспазването на служебните правомощия е превишаването им или

злоупотребата с тях, каквито прояви няма с действията на Б.. В писмените бележки се допълва, че лицето не е запознато с плана -разстановка, съгласно който е било „задължено” да извършва проверка, като инструктажът касае ползването на физическа сила и оръжие, но не и запознаване с плана-разстановка. Приема се за недопустима корекция, относно правната норма за компетентността на органа – чл.228 т.4 от ЗМВР, а не чл.228 ал.3 от ЗМВР вкл. се визира, че не може с писмено становище да се дописват мотивите на акта.

СЪДЪТ СЛЕД ВСИЧКО ИЗЛОЖЕНО СЪОБРАЗЯВА СЛЕДНОТО:

Не се споделя възражението за липса на компетентност, тъй като ответникът, заемащ длъжността Началник на „Специализирано полицейско управление” по чл.228, т.4 от ЗМВР притежава такива за наказанието конкретно по чл.226, ал. 1, т.2 от ЗМВР-порицание. Наличието на компетентност е безусловно обстоятелство, следващо се по силата на закона въз основа на заеманата длъжност, поради което посочването му в акта или респ.неотразяването му не опорочава последния.

Във връзка с възражението за липса на мотиви, касателно конкретното дисциплинарно нарушение – съдът констатира, че отделните дисциплинарни нарушения са посочени в чл.224, ал.2 от ЗМВР, като конкретно описаната фактология за това, че Б. не е извършил необходимата проверка по чл.61, ал.1 т.4 от ЗМВР – е подведена от ответника към т.1 и т.2 на ал.2 на чл.224 от ЗМВР т.е. неизпълнение на разпоредбите на закона, подзаконови НА, разпореждания на министъра, зам.министъра, преки ръководители вкл. и по т.2 неизпълнение на служебни задължения. Доколкото е посочен чл.61, ал.1 т.4 от ЗМВР, визиращ правомощието на полицейските органи да извършват проверки за самоличност на контролни пунктова – се възприема именно това, че дисциплинарното нарушение е такова по чл.224, ал.2 т.1 предложение първо от ЗМВР. Непосочването му е процесуално нарушение, но не и съществено, тъй като не е осуетило правото на защита на Б.. Същият е разбрал вмененото му нарушение и е възразил, че проверката по чл.61 от ЗМВР е право на органа с оглед използвания израз „могат” / а не са длъжни/, като това право не включва задължение за извършване на проверка.

Споделя се възражението, че с писменото становище ответникът не може да подменя правното основание и да излага и допълнителни съображения каквото прави, позовавайки се на плана- разстановка, който според ответника „задължава” полицаите да извършват проверка. Ако тази фактическа обстановка беше изложена в заповедта –ще се промени и правното основание, което е недопустимо предвид това, че ответникът не може да дописва акта си след депозирането на жалбата по отношение на същия. Правейки го на фаза съдебно оспорване – отнема възможността на лицето да се запознае с тези нововъведени факти и да изрази становище по тях, което би променило евентуално дисциплинарната позиция на ответника. Предвид направените изводи не следва да се проверява факта дали Б. е запознат с посочения план-разстановка или не. Следва да се маркира, че списъкът за инструктажа на л.48 по делото не включва плана-разстановка, макар в последния да няма конкретни разпореждания за извършването на проверка. Не представлява подобно запознаване докладната на л.47 /приложение 5/, тъй като със същата инсп.В. докладва на следващия ден за протичането на мероприятиято и за инструктажа, а какво съдържа същият е видно от приложението на л.48 т.е. не съдържа запознаване с плана разстановка. Отделно, както се отбеляза - не се доказва твърдението на ответника, че съгласно плана при забелязване на лица със съмнително поведение трябва да се

извърши проверка. Първо в заповедта подобни данни, че лицето от женски пол е било съмнително няма като единственото основание за извършването на проверката е това, че е проникнато в зоната за сигурност. Видно от плана-разстановка полицаи Б. е в първи сектор на първи оперативен район с отговорник инспектор В.. По отношение на съмнителните лица в т.5 се казва, че трябва да се води наблюдение и незабавно да се докладва на ръководителя на охраната т.е. няма задължение за извършване на проверка. За лицето от женски пол- Б. е уведомил В. и двамата са го извели.

Извън гореизложените съображения, че в плана разстановка няма задължение за проверка, различно от правомощието по чл.61 от ЗМВР, съдът съобразява, че в действителност проверката по чл.61 от ЗМВР е едно право на полицейския служител не и задължение. Отделно не се споделя тезата на органа в писмените му бележки, че Б. не е извършил проверка на самоличността. Друг е въпросът, че той е извършил такава, но не е установил самоличността на лицето. Ако лицето откаже да предостави лична карта или друг документ за самоличност или просто не носи такъв – не би следвало за тези негови действия дисциплинарно да отговаря Б.. Проверка е извършена, но самоличност не е установена. Посоченото тълкуване какво обхваща проверката- следва да бъде съобразено, че същата започва и завърша под ръководството на полицаи, и не следва да зависи от поведението на проверяваното лице, тъй като както беше отбелязано това би означавало да се държи отговорен служител за чужди действия. Ако лицето откаже да представи документ, видно от чл.63, т.5 от ЗМВР - полицаят може да го задържи. В чл.61, ал.2 от ЗМВР е посочено как се установява самоличността - чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни т.е лицето трябва да извърши доброволно посочените действия и няма как полицаят да го принуди да си даде личната карта, но може при наличието на отказ да се предостави документ за самоличност- да задължи лицето -отново правомощие, а не задължение. Във връзка с последното в писменото становище ответника сочи, че Б. е използвал физическа сила при извеждането, а подобни данни няма в заповедта. Също така в заповедта е използван израз без да извърши „необходимата” проверка за установяване на самоличността – като не се визира какво означава „необходима”- израз, който не е използван в посочената за нарушена норма на чл.61 от ЗМВР.

С оглед изложеното се приема, че в конкретния случай Б. е извършил проверка за установяване на самоличността : уведомил е лицето в каква зона е и е поискал документ за самоличност- конкретно лична карта. По делото се доказва, че лицето от женски пол категорично е отказало да предостави личната си карта и е започнало да вика, поради което е било изведено и то отново не самоволно, а според показанията на свидетелката след пристигането на по-горестоящия полицаи- инсп.В..

Следователно- заповедта е материално незаконосъобразна и като такава следва да се отмени като съответно се уважи искането за разноски направено с жалбата, които са 10лв. д.т. и на л.30 - 450лв. изплатено адв.възнаграждение или 460лв., за които следва да се осъди ответника.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на Д. Ю. Б. от [населено място]

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна ЗАПОВЕД рег.№1539 от 22.07.2013г. на Началника на Специализирано полицейско управление /С./-С. към С.-Главна дирекция

„Национална полиция”-МВР, с което му е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение” за срок от 3 месеца.

Осъжда Главна дирекция „Национална полиция”-МВР да заплати на жалбоподателя 460лв.разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок пред ВАС чрез АССГ. Преписи.

Съдия: